

rezerva de humus în stratul 0-50 cm – mică (90).

Regosolul calcaric se regăsește în T.E.O. 14, U.S. 14 iar indicatorii ecopedologici care intervin în stabilirea notei de bonitare sunt:

- temperatura medie anuală – valoare corectată: 5.5;
- precipitații medii anuale – valoare corectată: 900;
- textura în Ap sau în primii 20 cm – lut argilo-prăfos (53);
- pantă terenului – 20% (17);
- alunecări de teren – alunecări în brazde semistabilizate (12);
- adâncimea apei freatică – izvoare de coastă (99.0);
- porozitatea totală în orizontul restrictiv – mică (15);
- conținutul de CaCO₃ total pe 0-50 cm – mijlociu (10);
- reacția în Ap sau în primii 20 cm – slab alcalină (8.1);
- gradul de saturație în baze în Ap sau 0-20 cm – saturat în baze (96);
- volumul edafic util – foarte mare (113);
- rezerva de humus în stratul 0-50 cm – mică (90).

Regosolul calcaric se regăsește în T.E.O. 15, U.S. 15 iar indicatorii ecopedologici care intervin în stabilirea notei de bonitare sunt:

- temperatura medie anuală – valoare corectată: 6.5;
- precipitații medii anuale – valoare corectată: 900;
- textura în Ap sau în primii 20 cm – lut argilo-prăfos (53);
- pantă terenului – 25% (22);
- alunecări de teren – alunecări în brazde semistabilizate (12);
- adâncimea apei freatică – izvoare de coastă (99.0);
- porozitatea totală în orizontul restrictiv – mică (15);
- conținutul de CaCO₃ total pe 0-50 cm – mare (18);
- reacția în Ap sau în primii 20 cm – slab alcalină (8.1);
- gradul de saturare în baze în Ap sau 0-20 cm – saturat în baze (96);
- volumul edafic util – foarte mare (113);
- rezerva de humus în stratul 0-50 cm – mijlocie (140).

Regosolul calcaric se regăsește în T.E.O. 16, U.S. 16 iar indicatorii ecopedologici care intervin în stabilirea notei de bonitare sunt:

- temperatura medie anuală – valoare corectată: 6.5;
- precipitații medii anuale – valoare corectată: 900;
- textura în Ap sau în primii 20 cm – argilă lutoasă (61);
- pantă terenului – 15% (12);
- alunecări de teren – alunecări în brazde stabilizate (11);
- adâncimea apei freatică – izvoare de coastă (99.0);
- porozitatea totală în orizontul restrictiv – mijlocie (5);
- conținutul de CaCO₃ total pe 0-50 cm – mijlociu (6);
- reacția în Ap sau în primii 20 cm – neutră (7.0);

- gradul de saturatie in baze in Ap sau 0-20 cm - saturat in baze (96);
- volumul edafic util - foarte mare (113);
- rezerva de humus in stratul 0-50 cm - mijlocie (140).

Regosolul molic se regăsește în T.E.O. 17, U.S. 17 iar indicatorii ecopedologici care intervin în stabilirea notei de bonitare sunt:

- temperatura medie anuală - valoare corectată: 6,5;
- precipitații medii anuale - valoare corectată: 900;
- textura în Ap sau în primii 20 cm - lut argilos mediu (52);
- panta terenului - 15% (12);
- alunecări de teren - alunecări în brazde stabilizate (11);
- adâncimea apei freatică - peste 10m (15,0);
- porozitatea totală în orizontul restrictiv - mijlocie (5);
- reacția în Ap sau în primii 20 cm - slab acidă (6,6);
- gradul de saturatie in baze in Ap sau 0-20 cm - eubazic (87);
- volumul edafic util - foarte mare (113);
- rezerva de humus in stratul 0-50 cm - mare (180).

Regosolul molic se regăsește în T.E.O. 18, U.S. 18 iar indicatorii ecopedologici care intervin în stabilirea notei de bonitare sunt:

- temperatura medie anuală - valoare corectată: 7,5;
- precipitații medii anuale - valoare corectată: 900;
- textura în Ap sau în primii 20 cm - lut argilo-prăfos (53);
- panta terenului - 25% (22);
- alunecări de teren - alunecări în brazde stabilizate (11);
- adâncimea apei freatică - izvoare de coastă (99,0);
- porozitatea totală în orizontul restrictiv - mijlocie (5);
- reacția în Ap sau în primii 20 cm - moderat acidă (5,6);
- gradul de saturatie in baze in Ap sau 0-20 cm - eubazic (79);
- volumul edafic util - foarte mare (113);
- rezerva de humus in stratul 0-50 cm - mare (180).

Regosolul molic se regăsește în T.E.O. 19, U.S. 19 iar indicatorii ecopedologici care intervin în stabilirea notei de bonitare sunt:

- temperatura medie anuală - valoare corectată: 6,5;
- precipitații medii anuale - valoare corectată: 900;
- textura în Ap sau în primii 20 cm - argilă lutoasă (61);
- panta terenului - 15% (12);
- adâncimea apei freatică - izvoare de coastă (99,0);
- porozitatea totală în orizontul restrictiv - mică (15);
- reacția în Ap sau în primii 20 cm - slab acidă (6,1);
- gradul de saturatie in baze in Ap sau 0-20 cm - eubazic (87);
- volumul edafic util - foarte mare (113);

- rezerva de humus în stratul 0-50 cm – foarte mare (275).

Regosolul molic calcaric se regăsește în T.E.O. 20, U.S. 20 iar indicatorii ecopedologici care intervin în stabilirea notei de bonitare sunt:

- temperatura medie anuală – valoare corectată: 5,5;
- precipitații medii anuale – valoare corectată: 900;
- textura în Ap sau în primii 20 cm – lut argilo-prăfos (53);
- panta terenului – 20% (17);
- alunecări de teren – alunecări în brazde stabilizate (11);
- adâncimea apei freatică – izvoare de coastă (99,0);
- porozitatea totală în orizontul restrictiv – mijlocie (5);
- conținutul de CaCO₃ total pe 0-50 cm – mic (3);
- reacția în Ap sau în primii 20 cm – slab alcalină (7,5);
- gradul de saturație în baze în Ap sau 0-20 cm – saturat în baze (96);
- volumul edafic util – foarte mare (113);
- rezerva de humus în stratul 0-50 cm – mare (180).

Aluviosolul entic scheletic calcaric se regăsește în T.E.O. 21, U.S. 21 iar indicatorii ecopedologici care intervin în stabilirea notei de bonitare sunt:

- temperatura medie anuală – valoare corectată: 6,5;
- precipitații medii anuale – valoare corectată: 1100;
- textura în Ap sau în primii 20 cm – lut nisipos mijlociu (32);
- adâncimea apei freatică – 2m (1,4);
- inundabilitatea prin revârsare – rar inundabil (1);
- porozitatea totală în orizontul restrictiv – mijlocie (5);
- conținutul de CaCO₃ total pe 0-50 cm – mic (3);
- reacția în Ap sau în primii 20 cm – slab alcalină (7,5);
- gradul de saturație în baze în Ap sau 0-20 cm – saturat în baze (96);
- volumul edafic util – mare (88);
- rezerva de humus în stratul 0-50 cm – foarte mică (45).

Antrosolul erodic se regăsește în T.E.O. 22, U.S. 22 iar indicatorii ecopedologici care intervin în stabilirea notei de bonitare sunt:

- temperatura medie anuală – valoare corectată: 5,5;
- precipitații medii anuale – valoare corectată: 750;
- textura în Ap sau în primii 20 cm – lut nisipos mijlociu (32);
- panta terenului – 30% (30);
- alunecări de teren – alunecări în brazde semistabilizate (12);
- adâncimea apei freatică – izvoare de coastă (99,0);
- porozitatea totală în orizontul restrictiv – mijlocie (5);
- reacția în Ap sau în primii 20 cm – puternic acidă (4,7);

- gradul de saturatie in baze in Ap sau 0-20 cm - oligomezobazic (43);
- volumul edafic util - foarte mare (113);
- rezerva de humus in stratul 0-50 cm - mică (90).

4.3 Nota de bonitare naturală

Se exprimă în puncte de la 1-100 și se stabilește pentru teritoriul cartat pe unități de teritoriu ecologic omogene (T.E.O.) pentru categoria de folosință în momentul cartării.

Pentru categoria de folosință arabil, nota de bonitare naturală reprezintă media aritmetică a notelor de bonitare pentru 8 culturi cu aria de răspândire cea mai mare, și anume: grâu, orz, porumb, floarea-soarelui, sfeclă de zahăr, cartof, soia și mazăre-fasole.

Pentru folosință arabil se vor stabili 5 clase de calitate:

- clasa I - 81-100 puncte de bonitare;
- clasa a-II-a - 61-80 puncte de bonitare;
- clasa a-III-a - 41- 60 puncte de bonitare;
- clasa a-IV-a - 21-40 puncte de bonitare;
- clasa a-V-a - 1-20 puncte de bonitare.

T.E.O. 1 - are suprafața de 106,70 ha iar în urma analizei indicatorilor ecopedologici a rezultat nota de bonitare 39 pentru folosință pășune, încadrându-se în clasa a IV-a de calitate; nota de bonitare 38 pentru folosință fâneță, care o încadrează în clasa a IV-a și nota de bonitare 7 pentru folosință livadă care o trimită în clasa a V-a de calitate (tabel 3.6).

Din punct de vedere al favorabilității, arealul se inseră în clasa a VII-a pentru folosință pășune cu nota de bonitare 39, în clasa a VII-a pentru folosință fâneță cu nota de bonitare 38 și în clasa a X-a pentru folosință livadă cu nota de bonitare 7 (tabel 3.7).

T.E.O. 2 - are suprafața de 85,40 ha iar în urma analizei indicatorilor ecopedologici a rezultat nota de bonitare 50 pentru folosință pășune, care o încadrează în clasa a III-a pentru această folosință (tabel 3.6).

Din punct de vedere al favorabilității, arealul se inseră în clasa a VI-a pentru folosință pășune cu nota de bonitare 50 (tabel 3.7).

T.E.O. 3 - are suprafață de 57,80 ha iar în urma analizei indicatorilor ecopedologici a rezultat nota de bonitare 39 pentru folosință pășune, care o încadrează în clasa a IV-a pentru această folosință (tabel 3.6).

Din punct de vedere al favorabilității, arealul se înscrie în clasa a VII-a pentru folosință pășune cu nota de bonitare 39 (tabel 3.7).

T.E.O. 4 - are suprafață de 138,50 ha iar în urma analizei indicatorilor ecopedologici a rezultat nota de bonitare 31 pentru folosință pășune, care o încadrează în clasa a IV-a pentru această folosință (tabel 3.6).

Din punct de vedere al favorabilității, arealul se înscrie în clasa a VII-a pentru folosință pășune cu nota de bonitare 39 (tabel 3.7).

T.E.O. 5 - are suprafață de 140,60 ha iar în urma analizei indicatorilor ecopedologici a rezultat nota de bonitare 16 pentru folosință livadă, încadrându-se în clasa a V-a de calitate, nota de bonitare 52 pentru folosință fâneță, care o încadrează în clasa a III-a pentru această folosință și nota de bonitare 14 pentru folosință arabil, care o încadrează în clasa a V-a de calitate (tabel 3.6).

Din punct de vedere al favorabilității, arealul se înscrie în clasa a IX-a pentru folosință livadă cu nota de bonitare 16, în clasa a V-a pentru folosință fâneță cu nota de bonitare 52 și în clasa a IX-a pentru folosință arabil cu nota de bonitare 14 (tabel 3.7).

T.E.O. 6 - are suprafață de 80,10 ha iar în urma analizei indicatorilor ecopedologici a rezultat nota de bonitare 66 pentru folosință fâneță, încadrându-se în clasa a II-a de calitate, nota de bonitare 20 pentru folosință livadă, care o încadrează în clasa a V-a pentru această folosință și nota de bonitare 17 pentru folosință arabil, care o încadrează în clasa a V-a de calitate (tabel 3.6).

Din punct de vedere al favorabilității, arealul se înscrie în clasa a IV-a pentru folosință fâneță cu nota de bonitare 66, în clasa a IX-a pentru folosință livadă cu nota de bonitare 20 și în clasa a IX-a pentru folosință arabil cu nota de bonitare 17 (tabel 3.7).

T.E.O. 7 - are suprafață de 150,50 ha iar în urma analizei indicatorilor ecopedologici a rezultat nota de bonitare 12 pentru folosință livadă, încadrându-se în clasa a V-a de calitate, nota de bonitare 40 pentru folosință fâneță, care o încadrează în clasa a IV-a pentru această folosință și nota de bonitare 4 pentru folosință arabil, care o încadrează în clasa a V-a de calitate (tabel 3.6).

Din punct de vedere al favorabilității, arealul se înscrie în clasa a IX-a pentru folosință livadă cu nota de bonitare 12, în clasa a VII-a pentru

folosință fâneță cu nota de bonitare 40 și în clasa a X-a pentru folosință arabil cu nota de bonitare 4 (tabel 3.7).

T.E.O. 8 - are suprafața de 110,00 ha iar în urma analizei indicatorilor ecopedologici a rezultat nota de bonitare 16 pentru folosință livadă, încadrându-se în clasa a V-a de calitate, nota de bonitare 57 pentru folosință pășune, care o incadrează în clasa a III-a pentru această folosință și nota de bonitare 9 pentru folosință arabil, care o incadrează în clasa a V-a de calitate (tabel 3.6).

Din punct de vedere al favorabilității, arealul se înscrie în clasa a IX-a pentru folosință livadă cu nota de bonitare 16, în clasa a V-a pentru folosință pășune cu nota de bonitare 57 și în clasa a X-a pentru folosință arabil cu nota de bonitare 9 (tabel 3.7).

T.E.O. 9 - are suprafața de 50,20 ha iar în urma analizei indicatorilor ecopedologici a rezultat nota de bonitare 50 pentru folosință pășune, care o incadrează în clasa a III-a pentru această folosință (tabel 3.6).

Din punct de vedere al favorabilității, arealul se înscrie în clasa a VI-a pentru folosință pășune cu nota de bonitare 50 (tabel 3.7).

T.E.O. 10 - are suprafața de 96,10 ha iar în urma analizei indicatorilor ecopedologici a rezultat nota de bonitare 12 pentru folosință livadă, încadrându-se în clasa a V-a de calitate, nota de bonitare 73 pentru folosință pășune, care o incadrează în clasa a II-a pentru această folosință și nota de bonitare 58 pentru folosință fâneță, care o incadrează în clasa a III-a de calitate (tabel 3.6).

Din punct de vedere al favorabilității, arealul se înscrie în clasa a IX-a pentru folosință livadă cu nota de bonitare 12, în clasa a III-a pentru folosință pășune cu nota de bonitare 73 și în clasa a V-a pentru folosință fâneță cu nota de bonitare 58 (tabel 3.7).

T.E.O. 11 - are suprafața de 93,30 ha iar în urma analizei indicatorilor ecopedologici a rezultat nota de bonitare 31 pentru folosință pășune, încadrându-se în clasa a IV-a de calitate, nota de bonitare 6 pentru folosință livadă, care o incadrează în clasa a V-a pentru această folosință și nota de bonitare 27 pentru folosință fâneță, care o incadrează în clasa a IV-a de calitate (tabel 3.6).

Din punct de vedere al favorabilității, arealul se înscrie în clasa a VII-a pentru folosință pășune cu nota de bonitare 31, în clasa a X-a pentru folosință livadă cu nota de bonitare 6 și în clasa a VIII-a pentru folosință fâneță cu nota de bonitare 27 (tabel 3.7).

T.E.O. 12 - are suprafață de 76,40 ha iar în urma analizei indicatorilor ecopedologici a rezultat nota de bonitare 35 pentru folosința mele, încadrându-se în clasa a IV-a de calitate, nota de bonitare 5 pentru omenie livadă, care o încadrează în clasa a V-a pentru această folosință și nota de bonitare 31 pentru folosința fâneță, care o încadrează în clasa a IV-a de calitate (tabel 3.6).

Din punct de vedere al favorabilității, arealul se înscrie în clasa a III-a pentru folosința pășune cu nota de bonitare 35, în clasa a X-a pentru omenie livadă cu nota de bonitare 5 și în clasa a VII-a pentru folosința fâneță cu nota de bonitare 31 (tabel 3.7).

T.E.O. 13 - are suprafață de 60,20 ha iar în urma analizei indicatorilor ecopedologici a rezultat nota de bonitare 52 pentru folosința mele, încadrându-se în clasa a III-a de calitate, nota de bonitare 11 pentru folosința livadă, care o încadrează în clasa a V-a pentru această folosință și nota de bonitare 57 pentru folosința pășune, care o încadrează în clasa a III-a de calitate (tabel 3.6).

Din punct de vedere al favorabilității, arealul se înscrie în clasa a V-a pentru folosința fâneță cu nota de bonitare 52, în clasa a IX-a pentru folosința livadă cu nota de bonitare 11 și în clasa a V-a pentru folosința pășune cu nota de bonitare 57 (tabel 3.7).

T.E.O. 14 - are suprafață de 85,20 ha iar în urma analizei indicatorilor ecopedologici a rezultat nota de bonitare 37 pentru folosința mele, încadrându-se în clasa a IV-a de calitate, nota de bonitare 4 pentru folosința livadă, care o încadrează în clasa a V-a pentru această folosință și nota de bonitare 41 pentru folosința pășune, care o încadrează în clasa a III-a de calitate (tabel 3.6).

Din punct de vedere al favorabilității, arealul se înscrie în clasa a VII-a pentru folosința fâneță cu nota de bonitare 37, în clasa a X-a pentru folosința livadă cu nota de bonitare 4 și în clasa a VI-a pentru folosința pășune cu nota de bonitare 41 (tabel 3.7).

T.E.O. 15 - are suprafață de 35,70 ha iar în urma analizei indicatorilor ecopedologici a rezultat nota de bonitare 40 pentru folosința mele, încadrându-se în clasa a IV-a de calitate, nota de bonitare 4 pentru folosința livadă, care o încadrează în clasa a V-a pentru această folosință și nota de bonitare 45 pentru folosința pășune, care o încadrează în clasa a III-a de calitate (tabel 3.6).

Din punct de vedere al favorabilității, arealul se înscrie în clasa a VII-a pentru folosința fâneță cu nota de bonitare 40, în clasa a X-a pentru folosința livadă cu nota de bonitare 4 și în clasa a VI-a pentru folosința pășune cu nota de bonitare 45 (tabel 3.7).

T.E.O. 16 - are suprafață de 63,30 ha iar în urma analizei indicatorilor ecopedologici a rezultat nota de bonitare 52 pentru folosința fâneță, încadrându-se în clasa a III-a de calitate, nota de bonitare 57 pentru folosința pășune, care o încadrează în clasa a III-a pentru această folosință, nota de bonitare 8 pentru folosința arabil, care o încadrează în clasa a V-a și nota de bonitare 11 pentru folosința livadă care o trimită în clasa a V-a de calitate (tabel 3.6).

Din punct de vedere al favorabilității, arealul se înscrie în clasa a V-a pentru folosința fâneță cu nota de bonitare 52, în clasa a V-a pentru folosința pășune cu nota de bonitare 57, în clasa a X-a pentru folosința arabil cu nota de bonitare 8 și în clasa a IX-a pentru folosința livadă cu nota de bonitare 11 (tabel 3.7).

T.E.O. 17 - are suprafață de 57,50 ha iar în urma analizei indicatorilor ecopedologici a rezultat nota de bonitare 21 pentru folosința livadă, încadrându-se în clasa a IV-a de calitate, nota de bonitare 81 pentru folosința pășune, care o încadrează în clasa I-a pentru această folosință și nota de bonitare 73 pentru folosința fâneță, care o încadrează în clasa a II-a de calitate (tabel 3.6).

Din punct de vedere al favorabilității, arealul se înscrie în clasa a VIII-a pentru folosința livada cu nota de bonitare 21, în clasa a II-a pentru folosința pășune cu nota de bonitare 81 și în clasa a III-a pentru folosința fâneță cu nota de bonitare 73 (tabel 3.7).

T.E.O. 18 - are suprafață de 37,90 ha iar în urma analizei indicatorilor ecopedologici a rezultat nota de bonitare 45 pentru folosința fâneță, încadrându-se în clasa a III-a de calitate și nota de bonitare 13 pentru folosința livadă, care o încadrează în clasa a V-a pentru această folosință (tabel 3.6).

Din punct de vedere al favorabilității, arealul se înscrie în clasa a VI-a pentru folosința fâneță cu nota de bonitare 45 și în clasa a IX-a pentru folosința livadă cu nota de bonitare 13 (tabel 3.7).

T.E.O. 19 - are suprafață de 90,40 ha iar în urma analizei indicatorilor ecopedologici a rezultat nota de bonitare 65 pentru folosința fâneță, încadrându-se în clasa a II-a de calitate și nota de bonitare 14 pentru folosința livadă, care o încadrează în clasa a V-a pentru această folosință (tabel 3.6).

Din punct de vedere al favorabilității, arealul se înscrie în clasa a IV-a pentru folosința fâneță cu nota de bonitare 65 și în clasa a IX-a pentru folosința livadă cu nota de bonitare 14 (tabel 3.7).

T.E.O. 20 - are suprafață de 52,20 ha iar în urma analizei indicatorilor ecopedologici a rezultat nota de bonitare 52 pentru folosința eață, încadrându-se în clasa a III-a de calitate, nota de bonitare 51 pentru osință pășune, care o încadrează în clasa a III-a pentru această folosință, nota de bonitare 6 pentru folosința arabil, care o încadrează în clasa a V-a și nota de bonitare 7 pentru folosința livadă care o trimită în clasa a V-a de calitate (tabel 3).

Din punct de vedere al favorabilității, arealul se înscrie în clasa a V-pentru folosința fâneță cu nota de bonitare 52, în clasa a V-a pentru folosința ișune cu nota de bonitare 51, în clasa a X-a pentru folosința arabil cu nota de bonitare 6 și în clasa a X-a pentru folosința livadă cu nota de bonitare 7 (tabel 3.7).

T.E.O. 21 - are suprafață de 120,60 ha iar în urma analizei indicatorilor ecopedologici a rezultat nota de bonitare 45 pentru folosința pășune, încadrându-se în clasa a III-a de calitate, nota de bonitare 40 pentru folosința fâneță, care o încadrează în clasa a IV-a pentru această folosință și nota de bonitare 8 pentru folosința arabil, care o încadrează în clasa a V-a de calitate (tabel 3.6).

Din punct de vedere al favorabilității, arealul se înscrie în clasa a VI-a pentru folosința pășune cu nota de bonitare 45, în clasa a VII-a pentru folosința fâneță cu nota de bonitare 40 și în clasa a X-a pentru folosința arabil cu nota de bonitare 8 (tabel 3.7).

T.E.O. 22 - are suprafață de 73,40 ha iar în urma analizei indicatorilor ecopedologici a rezultat nota de bonitare 23 pentru folosința pășune, care o încadrează în clasa a IV-a pentru această folosință (tabel 3.6).

Din punct de vedere al favorabilității, arealul se înscrie în clasa a VIII-a pentru folosința pășune cu nota de bonitare 23 (tabel 3.7).

5. FACTORII LIMITATIVI AI PRODUCȚIEI AGRICOLE ȘI MĂSURILE AMELIORATIVE CE SE IMPUN PENTRU REDUCEREA EFECTELOR ACESTORA

Factorii limitativi ai potențialului productiv al solurilor din cadrul teritoriului administrativ Buciumeni sunt:

- alcalinitatea accentuată;
- aciditatea accentuată;
- panta terenului;
- eroziunea în suprafață;

- eroziunea în adâncime;
- alunecările de teren;
- textura solului;
- apa freatică prezentă sub formă de izvoare de coastă sau la scime mică (1-3m);
- tasarea solurilor.

În cazul unora dintre factori, cum ar fi panta mare a terenului sau ura solului, omul nu poate interveni cu succes în îmbunătățirea lor, fiind o e de însușiri și fenomene al căror efect negativ asupra solurilor poate fi învățat prin aplicarea unor măsuri ameliorative.

Ca măsuri generale pentru zonele cu pante mari și fenomene active degradare a pășunilor și fânețelor, se pot aplica fie măsuri preventive, fie active.

Măsurile preventive vizează, în primul rând, instalarea vegetației estiere pe terenurile cu folosință agricolă, în microzonele cu potențial ridicat de eroziune (pâraie, versanți cu pantă mare, soluri superficiale, scheletice etc.), rețeaua cadastrală etc.

Vegetația lemnosă va fi instalată sub formă de:

- coridoane de arbusti sau arbori;
- coridoane complexe de arbori și arbusti;
- perdele forestiere;
- șiruri de arbori.

Metodele curative se aplică pe terenurile afectate de diferite fenomene de degradare, cum ar fi: eroziunea, alunecările de teren, înmlăștinarea, activarea unor grohotișuri despădurite accidental (doborări de vînt, incendii, afrișări etc.).

Principala problemă a zonei deluroase este eroziunea, fie ea de suprafață sau de adâncime, culminând cu alunecările și prăbușirile de mal. An de n. sunt scoase din circuitul agricol suprafețe importante de teren, aceste fenomene nedorite fiind într-o continuă evoluție.

Pentru protecția solurilor împotriva eroziunii sunt necesare următoarele măsuri:

- Cunoașterea plantelor cultivate, în funcție de nivelul de protecție pe care-l oferă solului. Din acest punct de vedere, ele sunt clasificate în următoarele categorii:

1 foarte bune protectoare - gramineele (speciile de *Lolium* și *Dactylis*) și leguminoasele perene (lucernă, trifoi, ghizdei);

2 bune protectoare - cereale păioase (grâu, orz, ovăz, mei, iarba de Sudan etc.).

3. mediu protectoare - leguminoase anuale (măzăre, măzăriche, soia, lupin, sole etc.);

4. slab protectoare - culturi prășitoare (porumb, floarea soarelui, cartof, ecclă de zahăr, dovlecei, vită de vie etc.);

- Pe terenurile cu pante de peste 10% se aplică sistemul de culturi în îșii cu benzi înierbate, a căror lățime variază în funcție de pantă:

1. la pantă de 5% - 10% - lățimea fâșiei de 60-150 m;
2. la pantă de 10% - 15% - lățimea fâșiei de 30-60 m;
3. la pantă de 15% - 20% - lățimea fâșiei de 20-30 m;
4. la pantă de peste 25% - lățimea fâșiei ei de 20 m.

- Pe solurile supuse eroziunii și pe cele vulnerabile se va evita cizmitirea acestora:

- Pe terenurile situate în pantă, atunci când nu este posibilă înverbarea permanentă, se poate practica cultură în fâșii alternate de plante bune și foarte bune protectoare cu benzi înierbate, pe lungimea curbelor de nivel. Terenul va fi protejat prin valuri de pământ, agroterase, banchete netede sau arduri de nucile.

- O practică extrem de dăunătoare o constituie tăierea pădurilor și lefrișările, precum și ararea păsunilor permanente și a fânețelor. Inevitabil, aceste terenuri vor pierde azotul din sol și se vor degrada rapid.

- Amenajarea răvenelor și a torrentilor.

În scopul prevenirii și combaterii eroziunii solului în plantațiile de pomi, se recomandă:

- orientarea rândurilor de pomi pe curbele de nivel și executarea lucrărilor în această direcție;

- în plantații tinere, în zonele umede și acolo unde există soluri mai ferile, se vor intercala între rândurile de pomi culturi de plante bune și foarte bune protectoare;

- realizarea de benzi înierbate pe versanții cu pante uniforme, la distanțe diferite, în funcție de pantă;

- înverbarea întregii suprafețe, cu executarea lucărărilor solului numai în jurul pomilor;

- realizarea canalelor de coastă pentru evacuarea apelor, de la pantă de peste 10%, în regiunile umede;

- executarea manual sau mecanic de terase continue cu platformă orizontală;

- în cazul terenurilor frământate cu soluri grele și pante de peste 15%, precum și cele ușoare sau mijlocii și inclinate, se vor realiza terase individuale orizontale.

Pentru îmbunătățirea calității păsunilor, este obligatorie:

- eliminarea arbuștilor și a cioatelor acolo unde acestea sunt prezente;

- distrugerea mușuroaielor prin nivelare;

- înălțurarea pietrelor și bolovanilor;

- să nu se execute fertilizarea în perioada de înflorire a plantelor;

- pășunile degradate se vor insămânța în solul nearat, utilizând seminători dotate cu brăzdare adecvate;

- suprapășunatul este interzis. Este necesar să se asigure un raport optim între numărul de animale, suprafața și calitatea pășunii;

- este necesar ca vara, la stâne, locul pentru muls și înnoptare a animalelor să fie schimbat la 3-4 zile pentru a evita supraîngrășarea terenului și pentru a se asigura o îngrășare uniformă (tărlire);

- lăsarea, prin rotație, de suprafețe necosite pe pajiști și fânețe. Este indicat să se facă parcelări și la 3-4 ani o parcelă să fie lăsată necosită, pentru o reînsămânțare naturală completă;

- aplicarea de amendamente pe solurile acide din zona montană;

- urmarea unor trasee definite pentru procesul de transhumanță.

Acidificarea solurilor este un fenomen care se datorează, în cea mai mare parte, cantităților mari de precipitații care cad în timpul anului, cumulate cu temperaturile scăzute, dar și exploatarii nerăționale a terenurilor agricole.

Aplicarea de îngrășăminte chimice, în special a celor pe bază de azot, ceva mai ieftine, fără a se efectua în prealabil un studiu agrochimic care să precizeze starea de aprovizionare a solului cu elemente nutritive și de la care să se plece în stabilirea dozelor necesare pentru fiecare cultură, sau lipsa totală de administrare a îngrășămintelor a dus la scăderea accentuată a pH-ului, diminuând drastic potențialul productiv al terenurilor agricole.

Principala modalitate de ameliorare a reciției acide a solurilor o reprezintă aplicarea de amendamente pe bază de CaCO_3 . Dozele de amendamente se aplică în funcție de gradul de saturație în baze și suma inițială a bazelor de schimb, după executarea unui studiu agrochimic.

Formula după care se calculează necesarul de amendamente calcaroase (100% Ca CO_3) este următoarea:

$$\text{Doza de } \text{Ca CO}_3 \text{ în t/ha} = \text{Sbi} \times \frac{\text{Vd} - 1 \times 1,5}{\text{Vi}}$$

în care:

- Sbi este suma inițială a bazelor de schimb în m.e./100g sol (determinată după Kappen);
- Vd – gradul de saturație în baze dorit a fi atins în sol (100% pentru leguminoase perene și 90% pentru restul plantelor de câmp);
- Vi – gradul inițial de saturație în baze al solului în procente.

Excesul de umiditate de natură freatică

Excesul de apă freatică este specific arealelor situate în zonele de luncă, acolo unde nivelul freatic este superficial (la adâncime mică) sau la baza versanților.

Efectele negative ale excesului de umiditate de natură freatică sunt asemănătoare cu cele ale stagnoglezării, constând în acidificarea solului, un regim aerohidric defectuos, degradarea structurii, compactarea solurilor etc.

Pentru **ameliorarea efectelor** nedorite apărute ca urmare a **excesului de apă freatică** se impune luarea unor măsuri, cum ar fi:

- executarea de canale de drenaj pentru eliminarea excesului de apă pluvială;
- coborârea nivelului freatic;
- întreținerea canalelor de desecare deja existente prin curățirea și decolmatarea lor periodică;
- executarea corectă a arăturii;
- nivelarea crovurilor;
- executarea lucrării de afânare a solurilor tasate și cu conținut mare de argilă.

Tasarea solurilor este un fenomen care afectează o bună parte din cele 1899ha teren agricol ale teritoriului analizat.

Tasarea (compactarea) solului este un proces în urma căruia densitatea aparentă a acestuia crește peste valori normale, concomitent cu scăderea porozității totale sub valori normale. Solurile cu textură grosieră sunt slab tasate sau normale în partea superioară a profilului, în timp ce solurile cu textură mijlocie-fină și fină sunt fie moderat tasate pe tot profilul, sau slab tasate de la 50-60cm.

Tasarea are efecte negative multiple, printre care se pot menționa:

- scăderea permeabilității și a capacitatii de reținere a apei;
- înrăutățirea regimului aerohidric;
- creșterea rezistenței la penetrare și inhibarea creșterii sistemului radicular;
- creșterea rezistenței la arat;
- înrăutățirea structurii solului;
- calitatea necorespunzătoare a arăturilor și a pregătirii patului germinativ.

Ca urmare a acestor efecte, capacitatea de producție a solului scade puternic (până la 50 % din capacitatea solului necompactat).

Pentru **prevenirea tasării solului** este necesar să se adapteze sistemul de agricultură, agrotehnică și tehnologiile de mecanizare, astfel încât să

fie reduse la minim efectele negative prezentate anterior. În acest sens se recomandă:

- rotații de lungă durată cu culturi amelioratoare;
- fertilizare rațională și măsuri de îmbunătățire a bilanțului humusului;
- efectuarea lucrărilor solului la o umiditate optimă;
- eliminarea traficului în condiții necorespunzătoare de umiditate;
- folosirea unei sisteme de mașini care să limiteze presiunea pe sol prin folosirea pneurilor cu presiune scăzută, a șenilelor sau pe alte căi.

6. CONCLUZI

Teritoriul administrativ Buciumeni este situat în partea de N a județului Dâmbovița, la N de municipiul Târgoviște și orașele Pucioasa și Fieni, mai exact la aproximativ 32 km de Târgoviște, iar față de orașul Fieni la circa 5 km, fiind cel mai apropiat oraș de comuna studiată.

Teritoriul cartat are următorii vecini:

- la N – T.A. T.A. Pietroșița;
- la E și SE – T.A. Bezdead;
- la S – T.A. Pucioasa;
- la SV – T.A. Fieni;
- la V – T.A. Runcu.

Comuna Buciumeni este formată din trei sate, amplasate astfel:

- satul Buciumeni, reședința comunei, dezvoltat de-a lungul râului Ialomița;
- satul Dealu Mare în partea de nord a comunei;
- satul Valea Leurzii, situat pe partea dreaptă a râului Ialomița, în estul comunei.

Teritoriul administrativ studiat are o suprafață agricolă ce însumează 1 862ha, împărțite pe folosiște după cum urmează:

- teren arabil: 30ha;
- pășuni: 865ha;
- fânețe: 615ha;
- livezi: 352ha.

Cartarea celor 1 862ha teren agricol ale T.A. Buciumeni a fost executată la o densitate a profilelor conform scării 1:10 000, suprafața incadrându-se la categoria de complexitate IV C.

Accesul este facilitat către orașele Fieni, Pucioasa și municipiul Târgoviște, dar și către comuna Pietroșița, învecinată cu teritoriul studiat, de un drum național, mai exact DN 71. De asemenea, accesul în arealul analizat este facilitat de o serie de drumuri comunale parțial asfaltate, dar în cea mai mare parte balastate, mai exact DC 1 către satul Valea Leurzii și DC 2 către comuna Bezdead, dar și drumuri de exploatare de pământ, greu accesibile în perioadele ploioase.

De asemenea, comuna Buciumeni este legată de orașele Fieni, Pucioasa, Târgoviște dar și de comuna Pietroșița printr-o cale ferată, care, din păcate, în ultimii ani a fost din ce în ce mai puțin valorificată.

La nivelul localității Buciumeni se disting următoarele unități de relief:

- Zona deluroasă.
- Zona depresionară creată de eroziunea râului Ialomița, la care se adaugă o luncă îngustă a râului și conurile de dejecție ale rețelei hidrografice secundare.

Zona deluroasă

Această zonă se caracterizează printr-un relief de culmi deluroase înalte, cu altitudini cuprinse între 650 – 750m cu mici variații.

Subcarpații Ialomiței sunt formați dintr-o succesiune latitudinală de sinclinală și anticlinale puternic faliante. Fără a impresiona prin înălțime, încântă prin multitudinea de peisaje rezultate din evoluția lor viață geologică.

Versanții prezintă diferite expoziții, cu pante cuprinse între 15-30°, fiind pe alocuri puternic afectați de alunecări de teren într-o continuă reactivare, dar și de fenomene de eroziune în suprafață și în adâncime, la care se adaugă prăbușirile de mal active, care scot din circuitul agricol suprafețe însemnante de teren.

Profilul versanților este în general complex, caracterizat prin forme concave, mai ales în jumătatea superioară, iar la partea inferioară materialul alunecat ia forme de trepte, brazde sau de valuri mai mult sau mai puțin stabilizate.

Formele depresionare de la baza versanților sunt caracterizate prin procese de acumulare deluvio-coluvială.

Versanții au pante abrupte și sunt afectați de fenomene de instabilitate (alunecări și prăbușiri) și zone de eroziune ale organismelor torrentiale.

Pantele au fost clasificate în șapte grupe pentru a ieși mai bine în evidență inclinarea versanților.

Valorile maxime pentru această regiune se întâlnesc în zona de nord a teritoriului, unde versanții prezintă inclinări peste 25%. În cea mai mare parte,

valorile sunt cuprinse între 15% și 20%. Cele mai reduse valori le întâlnim în zonele limitrofe luncii Ialomiței.

Relieful reflectă litologia și structura specifică zonei. Pe terenurile ocupate de depozite miocene reprezentate predominant prin gresii cu stratificație evasiorizontală se dezvoltă un relief structural etajat cu văi adânci, uneori în formă de V.

Versanții văilor sunt marcați adesea de abrupturi rezultate în urma eroziunii sau de-alungul liniilor tectonice.

Zona afectată de structura în pânze, cu alteranțe de roci moi (marne) și roci dure, prezintă un relief intens fragmentat și afectat de fenomene de instabilitate.

Dintre văile ce fragmentează zona colinară a comunei Buciumeni, amintim: Valea Tății, Valea Coporodului sau Valea Leurzii.

În zona deluroasă, tipul de sol predominant este regosolul, urmat de eutricambosol, facoziom, rendzină sau antrosol erodic, deci soluri neevolute sau în stadii incipiente de evoluție.

Zona depresionară

Râul Ialomița izvorăște din Carpații Meridionali, mai exact din Munții Bucegi și își desfășoara albia pe o lungime de 400 km. Limita bazinului hidrografic Ialomița, în zona superioră (cumpăna apelor) o constituie crestele masivelor muntoase Leaota, Bucegi, Clăbucet și Ciucăș din Carpații Meridionali și dealurile subcarpatice. În zona inferioară, delimitarea bazinului hidrografic Ialomița este realizată la vest și sud de înălțimile din Câmpia Vlășiei și Mostiștea, iar spre nord de culmea Istriței și slabele denivelări din Câmpia Bărăganului. Ialomița este affluent de ordinul 1 (de stânga) al Dunării. Bazinul hidrografic Ialomița cuprinde părți din județele: Dâmbovița, Prahova, Buzău, Brăila, Ialomița și Ilfov și se învecinează cu bazinile hidrografice de ordinul 1: Olt, Siret, Argeș și Dunăre.

Râul Ialomița a creat de-a lungul traseului său în comuna Buciumeni o zonă depresionară marcată de terase cu lățimi mici și o luncă îngustă.

Lunca apare ca o bandă continuă cu lățimi variabile mai ales pe partea dreaptă a râului, urmând cursul căii ferate.

Solurile din acest areal sunt soluri neevolute, reprezentate de aluviosoluri entice (aluvioni), formate preponderent pe pietrișuri fluviatile carbonatice.

Din punct de vedere geotectonic, de la nord la sud, zona aparține cuverturii posttectonice a unităților cu tectogeneza cretacic superior, dacidelor externe, cuverturii posttectonice a unităților cu tectogeneza miocen inferioră și moldavidelor.

Depozitele cuaternare acoperă pe anumite porțiuni aceste formațiuni.

- Cuvertura positectonică a unităților cu tectogeneza cretacic superior ocupă o mare parte din teritoriul localității Buciumeni, în partea de nord-est, la limita cu T.A. Bezdead și pe Valea Leurzii unde apar marne de Gura Beliei constituite din marne roșii albe și verzi de vîrstă maestrichtian-paleocen;

- Dacidele externe sunt reprezentate de pânta de Ceahlău, digităția Bratocea ce apare în partea de nord a comunei.

Cuaternarul este reprezentat în zonă prin holocenul superior, constituit din depozite ce aparțin zonei de terasă și luncă, depozite proluviale ale conurilor de dejecție, depozite aluvionare depuse în zona de albie majoră și depozite coluviale ale alunecărilor de teren.

Depozitele holocene ce alcătuiesc zona de luncă pe care se dezvoltă o parte a vîtrei comunei Buciumeni, abordează cu precădere malul drept al râului Ialomița și sunt constituite din pietrișuri cu bolovaniș și nisip, nisipuri prăfoase, prafuri nisipoase și argile nisipoase prăfoase.

Depozitele proluviale ale conurilor de dejecție au o alcătuire heterogenă funcție de formațiunile geologice traversate de afluenții din zonă. Ca dimensiuni, fragmentele sunt din toate categoriile: pelitice, pselitice și psamitice.

În zonele ocupate de versanți, materialele parentale pe care s-au format solurile sunt diversificate. Aici sunt prezente depozitele de pantă cu diferite texturi, carbonatice sau necarbonatice. Dominante sunt în aceste areale sunt marnele și argilele carbonatice, pe care au luat naștere și evoluat majoritatea alunecărilor de teren și prăbușirile de mal. Acestea sunt urmate de depozitele de pantă necarbonatice, preponderente fiind luturile și luturile argiloase.

Pe aceste materiale, în zonele cu versanți vom găsi ca tipuri de soluri faeziomurile, rendzinele, eutricambiosolurile, regosolurile și antrosolurile erodice, iar la baza lor aluviosolurile coluvice. Sunt deci, în general, soluri neevoluate, cu un volum edafic de la mare la foarte mare, predominant alcaline, afectate în diferite grade de fenomene de degradare cum ar fi eroziunea în adâncime, eroziunea în suprafață și alunecările de teren, fapt ce permite folosirea acestor terenuri în scop agricol, mai exact ca pășuni, fânețe cu pomi și mai puțin ca arabil.

În lunca Ialomiței, solurile formate preponderent pe pietrișuri fluviatile carbonatice sunt reprezentate de aluviosoluri entice, soluri neevoluate, tinere, mai puțin profunde, ce intră sub incidența inundabilității în sezoanele cu precipitații abundente.

Comuna nu dispune de o diversitate prea mare de resurse ale subsolului, dar aceste resurse nici nu sunt suficient cercetate. Întâlnim ape cu o concentrație salină ridicată, ce se consideră că ar fi în legătură cu existența cutelor diapire. Izvorul din Valea Sărătă are o concentrație de sare de 263 g/l,

fiind folosit de locuitori pentru conservarea legumelor. Spre Ursei apare un izvor cu apă sulfuroasă-bicarbonată-sulfatacă-calcică-magneziană-hipotonă, cu mineralizare de 3,386g/l, indicată în cura multor afecțiuni.

Structura sinclinală a depozitelor miocene cu strate poroase și permeabile favorizează circulația apelor și apariția sub formă de izvoare cu debit de 0,5 - 1,5l/sec.

Apa circulă de asemenea pe fețele de strat și fracturi eetomice, de unde și numărul mare de izvoare de coastă prezente în cea mai mare parte a zonei colinare.

Comuna Buciumeni face parte din bazinul hidrografic al Ialomiței, principalul curs de apă care traversează comuna prin partea sa de est, cu un regim de curgere de la nord la sud. Regimul hidrografic a fost influențat de fragmentarea reliefului, de climă și de geologie.

Râul Ialomița izvorăște din Munții Bucegi, traversând comunele Moroieni, Pietroșița în amonte de teritoriul analizat, iar în aval, pe raza orașului Pucioasa, acesta este captat într-un lac de acumulare, cu rol de protecție a localităților din aval de inundații în perioadele ploioase sau de topire a zăpezilor. Râul are atât izvoare importante în zona montană, cât și o alimentare pluvio-navală, cu ape mari de primăvară rezultate din ploi și din topirea zăpezilor și cu viituri de vară provocate de ploile cu caracter torențial.

Cu caracter nepermanent, pe raza comunei Buciumeni avem Valea Tății și Valea Leurzii, care se alimentează din surgerile de pe versanți, izvoare de coastă și apa din precipitații în perioadele ploioase. Vara, acestea pot seca sau se prezintă sub formă unor vâlcele, cu un debit foarte redus.

Valea Tății udă nord-estul comunei studiate, în timp ce Valea Leurzii apare în estul comunei, dând numele unuia din satele componente ale comunei Buciumeni.

Nivelul pânzei freatică variază, în general, în funcție de altitudinea reliefului și depărtarea față de apele curgătoare de suprafață.

Pe raza teritoriului administrativ Buciumeni se remarcă trei categorii de ape subterane:

- ape freatică;
- izvoare de coastă.

Pânza de apă freatică se întâlnește la adâncimi mari (peste 10 m) în zona colinară și sub formă de izvoare de coastă mai ales în depozitele eocene și paleogene.

Permeabilitatea redusă a straturilor ce alcătuiesc bazinul râului Ialomița determină ca, prin procesul ei lent de infiltratie, apa să se poată mineraliza și concentra în carbonați prin modificările chimice ce se produc în rocă. Apa din izvoare este potabilă, fiind captată de către locuitori în fântâni și folosită pentru consum și uz casnic.

Atunci când pe versanți apa subterană este sub formă captivă, prin să intre strate impermeabile, poate apărea la zi sub formă de izvoare de coastă, favorizând evoluția alunecărilor de teren, mai ales când materialele pe care s-au dezvoltat solurile sunt argiloase și conțin carbonat de calciu.

La baza versanților, apa freatică este situată, în general, la adâncimi mai mici (3-5m).

În zona de luncă și pe văile mai importante, apa subterană este cantonată în pietrișuri, bolovanișuri și nisipuri de vîrstă holocen superioară. Adâncimea apei freatică în aceste zone variază între 3-5m.

Drenajul exteriu al solurilor din zona colinară este rapid, în timp ce în zonele joase, depresionare, unde și apa freatică este aproape de suprafață, drenajul este lent, cu un regim de umiditate stagnant.

Pentru caracterizarea condițiilor climatice ale T.A. Buciumeni s-au utilizat datele statistice de la punctul meteorologic Fieni.

Clima din zona comunei Buciumeni este de tip temperat și se caracterizează prin următoarele valori:

- temperatura maximă absolută a aerului - 40°C, înregistrată în iulie 2000;
- temperatura minimă absolută a aerului - 20°C, înregistrată în ianuarie 1976;
- precipitații medii anuale 1200mm;
- temperatura medie anuală - 7°C;
- luna cea mai rece, ianuarie, are temperatura medie de circa -5 grade;
- luna cea mai căldă, iulie, are temperatura medie de circa 25 grade.

Regimul termic al zonei este caracteristic unui climat al dealurilor înalte, cu ierni în general reci, fără inversions termice frecvente. Verile sunt moderat-călduroase, în special datorită răcările nocturne, prin cantonarea aerului rece în depresiune. Tot datorită acestui fapt, gerurile timpurii și târziu sunt destul de frecvente, mai ales pe formele joase de relief. Primăvara zilele cu îngheț țin până la sfârșitul lunii aprilie și în mod exceptional la sfârșitul lunii mai, iar toamna zilele cu îngheț încep de timpuriu, frecvent în luna noiembrie.

Condițiile climaterice normale pentru regiune sunt modificate simțitor datorită reliefului. Acesta, prin altitudine și orientare, determină variații importante care apar din ce în ce mai evidente în partea de nord a teritoriului.

Temperatura medie anuală variază de la nord la sud aproape cu 1°C. Succesiunea anotimpurilor atât de caracteristică climatului temperat al latitudinilor medii, face ca temperatura să fluctueze de la o lună la alta, înregistrând valori foarte variate. Temperaturile minime absolute în cursul iernii pot atinge valori de -20°C, în special în luna ianuarie. Adâncimea maximă de îngheț este de 0,80m, de remarcat că temperaturile foarte coborâte de -10°C se

pot înregistra și în cursul lunii martie și chiar aprilie, dăunând pomilor fructiferi. Temperaturi sub 0°C se pot înregistra și în luniile mai și octombrie. Din examinarea temperaturii decadale se constată că primăvara termică (considerată convențional la realizarea temperaturii medii decadale de 2°C) începe la sfârșitul lunii martie și începutul lunii aprilie. Vara termică – considerată la media decadală de 18°C începe la sfârșitul lunii iunie. Mediile decadale cele mai ridicate, arată un interval de maximă căldură între 15 iulie și 15 august, după care începe să descrească treptat. Toamna termică începe la sfârșitul lunii septembrie.

Suma gradelor de temperatură mai mari de 10°C este de aproximativ 2100, ceea ce ne arată că se realizează temperaturi reduse, mai puțin propice plantelor de cultură.

Precipitațiile medii anuale sunt de 1200mm. Cantitățile medii lunare cele mai mari se înregistrează în luniile iunie-iulie, iar cele mai mici în ianuarie-februarie.

În medie, 70-80 de zile pe an prezintă strat de zăpadă care, în luniile ianuarie și februarie, atinge o grosime decadală de 20-30cm.

Cantități mai mari de precipitații cad în zona de nord a teritoriului Bezdéd, acolo unde relieful este mai înalt iar influența montană mai accentuată.

Vara este un anotimp cu durată normală. Precipitațiile de la începutul verii (luna iunie) sunt cele mai abundente, apa meteorică din această lună reprezentând 40% din întreaga cantitate de precipitații căzute în perioada de vară. Ploile de vară au caracter de averse, fiind de scurtă durată și puțin folosite de plante, ceea mai mare parte a cantității de apă scurgându-se la suprafața solului, neavând timp suficient pentru a se infiltra.

Această repartizare a precipitațiilor este în aparență foarte favorabilă dezvoltării plantelor cultivate și pare suficientă pentru întreaga perioadă de vegetație. Se constată însă că precipitațiile de vară au caracter de averse, ce coincid cu temperaturile cele mai ridicate, de aceea ceea mai mare parte din apă căzută se evaporă iar bilanțul regimului de umiditate în luniile iulie, august și septembrie apare deficitar. Ca urmare, condițiile climatice ale zonei, corelate cu formele de relief prezente, nu permit dezvoltarea în bune condiții a plantelor de cultură, terenul agricol al comunei fiind preponderent folosit pentru fânețe și pășuni, și mai puțin pentru livezi sau arabil.

Vânturile dominante sunt cele din sectorul estic (Crivățul) și sud-estic, alături de vânturile din nord-est și vest. În timpul iernii, Crivățul spulberă cu putere zăpada.

Viteza lor variază între 1-3 m/s, cele mai mari valori înregistrându-se în luna aprilie iar cele mai mici în iunie.

Vânturile din S-E favorizează producerea ploilor în anotimpurile ploioase, în timp ce vânturile din N-E, în toate anotimpurile, poate produce scăderi brusăte de temperatură.